

Arrest

nr. 324 020 van 26 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster voor haar minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN**
 Guillemijnlaan 35/b 1
 9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster voor haar minderjarig kind X, die verklaren van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. COPPENS, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 januari 2022. Op 18 mei 2022 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming.

1.2. Verzoekster diende op 29 februari 2024 een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 25 september 2024 werd verzoeksters verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.02.2024 te (...) werd ingediend door :

V. A., M. (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)1991

+ minderjarig kind:

- V. A., A. A. (R.R.: (...)), geboren te Brussel op (...) nationaliteit: Filipijnen

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Volgens eigen verklaringen kwam betrokkene in 2014 naar België. Zij verbleef tot 21.01.2022 illegaal op het grondgebied. Op 21.01.2022 diende betrokkene immers een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 18.05.2022 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor het VIB met de beslissing van het CGVS werd afgesloten.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 4 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het feit dat zij in België is bevallen van haar dochter; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene beweert dat haar dochter al Frans en Nederlands spreekt en dat het weghalen van haar dochter uit haar vertrouwde omgeving om het te herplaatsen in een voor haar vreemde omgeving in een vreemde samenleving een grote impact zou nalaten en schadelijke gevolgen zou meebrengen voor haar ontwikkeling. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont op welke manier een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor haar dochter. Een terugkeer naar het land van herkomst van haar dochter betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen haar belang is. Bovendien is betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger van haar dochter en is het in het belang van haar dochter dat het de administratieve situatie van haar moeder volgt.

Ook is het kind nog zeer jong. Deze zeer jonge leeftijd van het kind maakt net dat het kind zich makkelijker kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving, mede door het feit dat haar moeder mee het land dient te verlaten zodat het gezinsleven kan behouden blijven.

Verder verklaart betrokkene dat zij het zich niet meer kan voorstellen dat zij nog terug zou moeten keren, daar zij hier een nieuw leven heeft opgebouwd. Dit is echter tegenstrijdig met wat betrokkene zelf schrijft in een persoonlijke brief die toegevoegd werd bij onderhavige aanvraag. In deze brief verklaart betrokkene letterlijk: “...looking forward to see my family there in the Philippines.”. Betrokkene kan aldus terugkeren naar haar land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf en in afwachting

van een beslissing in het kader van deze aanvraag kan zij haar familie bezoeken. Volledigheidshalve dient er ook opgemerkt te worden de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen heeft gehad met justitie en geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2014 in België zou verblijven, dat er goede contacten tot stand zijn gekomen met een aantal mensen uit de omgeving van betrokkene, dat zij getuigenissen en foto's voorlegt, dat zij een aanwervingsbelofte voorlegt en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een eerste middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

"2.1. Eerste middel : Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Doordat de bestreden beslissing het verzoek tot regularisatie afwijst omdat DVZ de mening is toegedaan dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die aan verzoekende partij de mogelijkheid verschaffen een regularisatieaanvraag in te dienen in België, en niet in haar land van herkomst.

Terwijl art 9bis §1 Vr.W. stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Zodat de betrokken beslissing artikel 9bis §1 Vr.W. schendt.

Toelichting:

3.

De artikel 9bis-aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekende partij werd onontvankelijk verklaard bij beslissing dd. 25.09.2024. De beslissing stelt: "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post."

Aangezien verzoekende partij op een uitgebreide manier duidelijk maakte dat er in haar hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag in België indiende, kan zij niet akkoord gaan met deze conclusie van verweester.

4.

De voornaamste reden dat de aanvraag door verzoekende partij werd gedaan in België en niet vanuit de Filippijnen, is de vijfjarige (bijna zesjarige) dochter A. van verzoekster. A. werd in 2019 geboren in België en groeit sindsdien hier ook op bij haar mama en biologische papa, die hier een verblijfstitel heeft. A. is nog nooit in de Filippijnen geweest, het land kan dan ook bezwaarlijk haar land van herkomst genoemd worden. Intussen gaat A. reeds vier jaar naar school in België (eerst in Vlaanderen, dan in Brussel) en spreekt zij vloeiend Frans en Nederlands.

Het meisje weghalen uit haar vertrouwde Belgische omgeving om een aanvraag tot verblijf voor België in de Filippijnen te gaan doen, zou onnodig veel schade berokkenen. De bewering van verweester dat kinderen op jonge leeftijd zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgevingen A. aldus geen nadelen zal ondervinden van een terugkeer, lijkt nogal kort door de bocht.

Niet in het minst zou haar familieleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, met haar papa doorbroken worden. Op 5-jarige leeftijd zou ze haar papa, die momenteel dagdagelijks voor haar zorgt, moeten

achterlaten voor een duur van minimaal zes maanden. Het gaat om een zeer lange periode voor een kleuter om gescheiden te zijn van één van de ouders.

A. zou ook een lange onderbreking kennen van haarschoolcarrière. Zij zou niet zomaar kunnen starten in een school in de Filippijnen dat een heel ander schoolsysteem kent. Die onderbreking zou betekenen dat ze een groot deel van haar derde kleuterklas alsook de start van haar eerste leerjaar mist. Gezien de leerplicht in België werd verlaagd naar 5 jaar om de taalontwikkeling en andere vaardigheden van kinderen al op jongere leeftijd te stimuleren, zou A. (die 5 jaar is) zelfs niet kunnen starten in het eerste leerjaar zolang zij haar derde kleuterklas niet heeft voltooid.

Verzoekende partij verwijst in dat licht naar de rechtspraak van de Raad van State waarin deze stelt dat de tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, doch dat is wél het geval wanneer die tijdelijke verwijdering blijvende gevolgen heeft, bijvoorbeeld omdat een tijdelijke verwijdering aan het kind van betrokkene een schooljaar zou kosten. (Cfr. RvSt., nr. 73.025 dd. 9 april 1998 en nr.73.041 dd. 10 april 1998). Dit zou vanzelfsprekend het recht op onderwijs conform artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag van het kind aantasten. Dit recht geldt overigens ook voor kinderen in illegaal verblijf. Het feit dat verweerster het illegaal verblijf van het kind in dat kader opwerpt, kan niet volstaan als motivering.

Het is bijgevolg in het absolute belang van A. dat zij niet dienen terug te keren naar de Filippijnen om de aanvraag tot verblijf te doen. Het recht op familieleven tussen A. en haar papa (artikel 8 EVRM) alsook het recht op onderwijs (artikel 28 Kinderrechtenverdrag) overstijgen de administratieve formaliteit die stelt dat een aanvraag tot verblijf principieel moet worden gedaan vanuit het buitenland.

5.

Daarnaast blijft het zo dat verzoekende partij zelf ook helemaal geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Verzoekster verliet de Filippijnen reeds in 2012 op 21-jarige en is sinds 2014 in België. Op heden is ze 10 jaar in België. Aangezien ze het overgrote deel van haar volwassen leven doorbracht in België (10 jaar in België vs 3 jaar in de Filippijnen), is haar band met België veel sterker. In de Filippijnen zou ze haar leven moeten heruitvinden: ze had er nooit een volwaardige job noch een eigen huisvesting en zou bij een terugkeer vanaf nul moeten beginnen bij het zoeken van een manier om geld te verdienen.

Verzoekster heeft in België (opnieuw) een relatie met de papa van A. die hier een verblijfstitel heeft en ze woont bij hem in samen met haar dochtertje. Ook voor haar geldt het recht uit artikel 8 EVRM.

Een terugkeer naar de Filippijnen voor een administratieve handeling zou heel de integratie van verzoekster teniet doet. Dit strookt niet met het belang dat DVZ hecht aan de integratie van vreemdelingen. Het is tegenstrijdig om enerzijds integratie als voorwaarde op te leggen voor heel wat verblijfsstatuten en anderzijds de reeds bereikte integratie van andere vreemdelingen teniet doen voor loutere administratieve handelingen.

6.

Kortom is het voor verzoekster onmogelijk om alles wat zij opgebouwd heeft in België op het spel zetten voor een administratieve handeling die perfect vanop het Belgisch grondgebied kan plaatsvinden.

Het middel is gegrond.”

3.2. Verzoekster voert een tweede middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

“2.2. Tweede middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een aanvraag vanuit België rechtvaardigen.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke

overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

7.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt gebrekkig: zij verklaren de regularisatieaanvraag onontvankelijk omdat de aangevoerde elementen door verzoeker geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekende partij meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partij niet correct heeft beoordeeld, dat niet correct werd aangegeven waarom de door verzoekende partij aangehaalde argumenten niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

8.

Uit wat eerder werd uiteengezet, blijkt duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is. Verzoekster schreef in haar persoonlijk verhaal duidelijk dat zij in België een man leerde kennen en dat zij samen met hem in 2019 een dochtertje kreeg. Hoewel zij ten tijde van de 9bis-aanvraag (tijdelijk) geen relatie had met de papa van A. en zij recent was gaan apart wonen, kon verweerder onmiskenbaar afleiden dat A. een papa heeft in België waarmee zij een familieleven heeft. Verzoekster vermeldde zelfs dat zij enkele jaren samenwoonde met A. papa voordat zij en A. (tijdelijk) verhuisden. Het lijkt dan ook een overdreven conclusie van verweerder dat, samen met de relatie tussen mama en papa, ook het contact en de band tussen A. en papa verbroken werd.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond."

3.3. Verzoekster voert een derde middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

"2.3. Derde middel: schending van art. 8 EVRM -recht op familieleven

9.

Daar verzoekster en A. samenleven met A. papa, zou een terugkeer - zelfs een tijdelijke terugkeer - het recht op familieleven overeenkomstig artikel 8 EVRM op onaanvaardbare wijze schenden.

Dit middel is gegrond."

3.4. Verzoekster voert een vierde middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

"2.4. Vierde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en haar situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat haar aanvraag niet-ontvankelijk is, om reden dat de aangehaalde argumenten niet als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard, op basis van een gebrekkige motivering.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

10.

Verzoekende partijen vragen zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die haar moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen. Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in de vreemdelingenwet en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn. Het lijkt er immers sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich blindstaart op criteria en de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Dit middel is derhalve gegrond."

3.5. Wegens hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

Waar verzoekster zich beroept op een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokken in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering in de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van

zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoekster wijst op haar dochter die in 2019 in België geboren is, reeds vier jaar naar school gaat in België en vloeiend Frans en Nederlands spreekt. Verzoekster gaat met haar kritiek evenwel voorbij aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing:

“Wat betreft het feit dat zij in België is bevallen van haar dochter; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene beweert dat haar dochter al Frans en Nederlands spreekt en dat het weghalen van haar dochter uit haar vertrouwde omgeving om het te herplaatsen in een voor haar vreemde omgeving in een vreemde samenleving een grote impact zou nalaten en schadelijke gevolgen zou meebrengen voor haar ontwikkeling. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont op welke manier een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor haar dochter.

Een terugkeer naar het land van herkomst van haar dochter betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen haar belang is. Bovendien is betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger van haar dochter en is het in het belang van haar dochter dat het de administratieve situatie van haar moeder volgt. Ook is het kind nog zeer jong. Deze zeer jonge leeftijd van het kind maakt net dat het kind zich makkelijker kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving, mede door het feit dat haar moeder mee het land dient te verlaten zodat het gezinsleven kan behouden blijven.”

Verzoekster voert de schending aan van het recht op onderwijs conform artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en stelt dat haar dochter een lange onderbreking zou kennen van haar schoolloopbaan en niet zomaar zou kunnen starten in een school in de Filipijnen dat een heel ander schoolsysteem kent.

De Raad merkt allereerst op dat, daargelaten de vraag of aan artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind directe werking kan worden toegekend, hij in de bestreden beslissing ook niet leest als zou verweerder van mening zijn dat voor verzoeksters minderjarige kind het recht op onderwijs niet geldt. Verweerder heeft enkel willen aangeven dat dit recht niet zover reikt dat, bijvoorbeeld, verzoekster het recht kan opeisen dat haar kind in België haar scholing mag verderzetten, terwijl de scholing ook mogelijk is in het land van herkomst. Er blijkt niet dat dit standpunt strijdig is met artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de dochter van verzoekster inmiddels 5 jaar oud is en dus leerplichtig is sinds 1 september 2024. De Raad wijst er in dit verband op dat er, gelet op de nog jonge leeftijd van de dochter van verzoekster, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49 en EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoekster weerlegt met haar betoog de gedane vaststellingen niet, waaronder dat haar kind haar scholing kan verderzetten in het land van herkomst. Zij brengt met haar betoog geen concrete argumenten naar voor die kunnen aantonen dat het recht van haar kind op onderwijs wordt miskend indien zij met haar moeder moeten terugkeren naar de Filipijnen. Het louter aangeven niet akkoord te gaan met de beoordeling van het bestuur volstaat niet om de voorzienen motivering onderuit te halen. In de voorliggende omstandigheden toont verzoekster met haar uiteenzetting in geen geval een schending aan van het recht op onderwijs conform artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster wijst op haar verblijf van tien jaar in België en op haar integratie in de Belgische samenleving. Verweerder heeft *in fine* van de bestreden beslissing met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie overwogen dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om na te hebben vastgesteld dat uit de sociale bindingen van verzoekster geen dermate afhankelijkheid blijkt dat zelfs een tijdelijke scheiding onmogelijk is, vast te stellen

dat de vermeende verankering van verzoekster in de Belgische samenleving niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoort tot de gegrondheid ervan.

Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in haar specifiek geval anders over moet worden geoordeeld, *quod non in casu*.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een *“fair balance”*-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 106).

Verzoekster beroept zich op het familieleven dat zij en haar dochter zouden onderhouden met de biologische vader van haar dochter, die in België een verblijfstitel zou hebben, met wie zij zouden samenwonen, en die dagdagelijks voor haar dochter zou zorgen. Om een beschermenswaardig gezinsleven tussen de vader en het minderjarig kind aan te tonen, dienen factoren aanwezig te zijn die maken dat de onderlinge relatie

voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren. Hierbij kan er bijvoorbeeld rekening gehouden worden met: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM *Joseph Grant t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 10606/07, 8 januari 2009, § 30; EHRM *Kroon t. Nederland*, nr. 18535/91, 27 oktober 1994, § 30). De Raad merkt op dat verzoekster geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit de identiteit en verwantschapsband van de vader blijkt, noch brengt zij enig bewijs bij waaruit blijkt dat zij en haar dochter daadwerkelijk een affectieve band onderhouden met de vader. Aldus berust verzoeksters betoog op een blote bewering, hetgeen niet zonder meer kan worden gevolgd. Nu verzoekster op geen enkele manier aantoont dat zij en haar dochter samenwonen en een affectieve band onderhouden met de vader van haar dochter, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het recht op eerbiediging van het familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekster toont geen schending aan van de aangevoerde bepalingen en beginselen.
De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT